

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 22, 2016

Nummer 22, 2016

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:4010](#) 24-05-2016

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:938](#) 09-02-2016

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:773](#) 04-02-2016

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:645](#) 02-02-2016

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2016:1796](#) 14-04-2016

RECHTSPRAAK

Vader wordt in kort geding verplicht om de omgangsregeling met zijn zoon na te komen op straffe van een dwangsom. Vader komt in hoger beroep op tegen de verplichting tot omgang en de dwangsom, maar krijgt geen gelijk.

De voorzieningenrechter heeft de vader veroordeeld tot omgang met zijn zoon op straffe van een dwangsom. Van de beslissing omtrent de dwangsom komt de vader in hoger beroep. Het hof overweegt dat de vader heeft benadrukt dat hij van meet af aan heeft duidelijk gemaakt dat hij de omgangsregeling niet zal nakomen, onder welk beding dan ook. Voor zover hij heeft bedoeld te betogen dat in geval van een dergelijke, op voorhand bestaande weigerachtige houding een dwangsom niet kan worden opgelegd, luidt het oordeel dat zijn grief geen steun vindt in het recht. Voor het overige treft het hof geen argumenten aan waarom geen dwangsom had mogen worden opgelegd.

De vader komt in hoger beroep voorts op tegen het oordeel van de voorzieningenrechter dat het in het belang van zijn zoon is dat hij de omgangsregeling nakomt. Het hof overweegt dat bij de beoordeling van de vordering het belang van het kind voorop dient te worden gesteld. Dat neemt niet weg dat er zwaarwegende belangen aan de kant van de vader kunnen bestaan die meebrengen dat een omgangsregeling niet afgedwongen dient te worden. Dat zal met name het geval kunnen zijn indien het negeren van die belangen een onaanvaardbare, negatieve uitwerking op het kind zou hebben. Op grond van hetgeen daaromtrent door de vader is aangevoerd, is echter geenszins aannemelijk gemaakt dat de aversie van de vader tegenover de moeder, en de spanningen die zij bij hem oproept, enige voor de te maken beoordeling relevante weerslag op de zoon kunnen hebben. Evenmin heeft de vader omstandigheden aangevoerd die uitsluitend hemzelf (be)treffen, maar die van dien aard zijn, dat van hem niet kan worden gevergd dat hij nog langer omgang met zijn zoon heeft. Ook deze grief van de vader faalt.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-05-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:4010

Zaaknummer: 200.190.491/01

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek van de Raad voor de Kinderbescherming tot beëindiging van het gezag over een nog ongeborn kind. Impliciet acht de rechtbank het verzoek ontvankelijk, maar wijst het verzoek af. Het is een te zware maatregel. Niet gebleken is dat een ondertoezichtstelling met uithuisplaatsing niet tot de mogelijkheden behoren.

De Raad voor de Kinderbescherming verzoekt het ouderlijk gezag van de ouders over de ongeborene te beëindigen en een rechtspersoon tot voogd te benoemen. De gecertificeerde instelling onderschrijft het verzoek van de raad.

De ouders verzoeken het verzoek af te wijzen. Zij gaan wel akkoord met een ondertoezichtstelling.

De rechtbank overweegt als volgt. In de eerste plaats is de rechtbank van oordeel dat het opvoedkundig belang van het nu nog ongeborn kind meebrengt dat er ten aanzien van het verzoek tot beëindiging van het gezag, gelet op artikel 1:2 BW, kan worden beslist.

Uit de toelichting op artikel 1:266 lid 1 BW volgt dat het mogelijk is om direct een gezagsbeëindiging uit te spreken als duidelijk is dat de ouders hun opvoedingsverantwoordelijkheid niet binnen een aanvaardbare termijn (kunnen) waarmaken en het toekomstperspectief van de opvoedingssituatie van de minderjarige ontbreekt of negatief is. Volgens de MvT gaat het dan bijvoorbeeld om ouders die al jarenlang verslaafd zijn aan harddrugs en er weinig of geen aanwijzingen tot verbetering zijn. Naar het oordeel van de rechtbank dienen ook beperkingen van ouders die er de oorzaak van zijn dat de ouders niet in staat zijn om de verantwoordelijkheid te dragen en waarvan in het kader van deze procedure genoegzaam is gebleken, daaronder te worden begrepen. De rechtbank is van oordeel dat uit de rapportage van de raad genoegzaam is gebleken dat het niet in het belang van de ongeborene is dat deze wordt verzorgd en opgevoed in het gezin van de ouders.

De rechtbank gaat vervolgens in op het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven. Een inbreuk daarop is slechts gerechtvaardigd indien dit noodzakelijk is, zoals in artikel 8 lid 2

EVRM is bepaald. Vervolgens noemt de rechtbank artikel 7 lid 1 IVRK en artikel 9 lid 1 IVRK. Beide bepalingen werken naar het oordeel rechtstreeks, zoals in de wetsgeschiedenis aangeduid.

De rechtbank oordeelt dat, hoewel het de insteek van de raad is dat de ongeborene na de geboorte wordt gescheiden van zijn ouders, op dit moment niet kan worden geoordeeld dat de beëindiging van het gezag noodzakelijk is in het belang van de ongeborene. Naar het oordeel van de rechtbank dient, juist met het oog op artikel 8 EVRM, alsmede artikel 7 en 9 IVRK telkens te worden gemotiveerd waarom een maatregel wordt genomen en hoe de maatregel zich verhoudt tot andere mogelijke maatregelen. De uiteindelijke maatregel dient evenredig te zijn tot de met de maatregel beoogde doelen. Toegepast op de onderhavige zaak betekent dit dat duidelijk moet zijn dat de zwaardere maatregel van beëindiging van het gezag prevaleert boven de minder bezwarende maatregel van ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing. Daarvan is niet gebleken. Reeds daarom moet het verzoek worden afgewezen. Ouders moeten als ouder op afstand de kans krijgen om vanaf de geboorte een band met het kind op te bouwen. Er dient bezien te worden of ouders enige verantwoordelijkheid ten aanzien van beslissingen over het kind kunnen dragen en naar de mogelijkheden op termijn in vrijwillig kader.

Kanttekening: Weliswaar is de uitkomst van deze zaak in zoverre bevredigend dat het verzoek tot beëindiging van het gezag wordt afgewezen, maar de wezenlijke vraag of een dergelijk verzoek ten aanzien van een ongeborene wel kan worden gedaan, is niet gesteld of beantwoord. Mijns inziens strekt artikel 1:2 BW niet zover dat een dergelijk verzoek voor de geboorte kan worden gedaan. Voorts wordt in de hele uitspraak gedaan alsof het gaat om gezag over een ongeborene. Dat is er niet. SW

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 14-04-2016

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2016:1796

Zaaknummer: C/o8/1818o6 / FA RK 16-181

RECHTSPRAAK

Vader die geen gezag heeft, is geen belanghebbende in procedure tot verlenging ondertoezichtstelling. Hij kan evenwel wel als verzoeker tot verlenging van een ondertoezichtstelling optreden, zij het alleen als de GI geen verzoek doet. Dat hij drie weken eerder dan de GI een verzoek tot verlenging heeft gedaan, is daarbij niet relevant.

Het hof oordeelt, evenals de rechtbank, dat de vader die niet het gezag over de kinderen heeft, geen belanghebbende is in de procedure tot verlenging van de ondertoezichtstelling. Het hof verwijst daartoe naar het antwoord van de Hoge Raad op prejudiciële vragen van 12 september 2014, ECLI:NL:HR:2014:2665.

Voorts heeft de vader een verzoek tot verlenging van de ondertoezichtstelling van de kinderen ingediend op 15 mei 2015. De GI heeft eenzelfde verzoek ingediend op 11 juni 2015. Nu het verzoek van de vader eerder is ingediend dan dat van de GI is het voor de vader onbegrijpelijk waarom het verzoek van de GI eerder dan zijn verzoek is behandeld. Ten onrechte heeft de rechtbank dan ook overwogen dat de vader geen belang meer heeft bij zijn verzoek omdat de rechtbank het verzoek van de GI inmiddels heeft toegewezen. De vader had in de procedure waarin hij zelf om verlenging van de ondertoezichtstelling heeft verzocht als (indirect) belanghebbende moeten worden aangemerkt. De rechtbank had ook een beschikking kunnen afgeven met een beslissing ten aanzien van beide verzoeken, nu deze gelijkluidend waren.

Het hof overweegt als volgt. Uit de wettekst van artikel 1:260 lid 2 BW volgt onmiskenbaar dat de GI als eerste de mogelijkheid heeft om een verlenging van de ondertoezichtstelling te verzoeken. Eerst indien de GI het indienen van een verzoek tot verlenging achterwege heeft gelaten, komt aan onder andere de ouder de bevoegdheid toe een verzoek tot verlenging in te dienen. De volgorde van indienen van de verzoeken is, nu beide verzoeken zijn ingediend voor het aflopen van de termijn van de ondertoezichtstelling, daarbij niet van belang. De grief van de vader faalt. Het hof bekrachtigt de beschikking van de kinderrechter.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 09-02-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:938

Zaaknummer: 200.179.394 en 200.179.737

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Stijging van de woonlasten geen relevante wijziging van omstandigheden, nu voor de berekening van de kinderalimentatie wordt uitgegaan van een vaste wooncomponent. Wel relevant zijn de wijzigingen als gevolg van de Wet hervorming kindregelingen (vervallen fiscaal voordeel en verhoging kindgebonden budget en invoering alleenstaande-ouderkop).

Naar het oordeel van het hof moet voor een herberekening van de kinderalimentatie sprake zijn van een relevante wijziging van omstandigheden. Volgens de huidige forfaitaire berekening wordt rekening gehouden met een vaste wooncomponent, waardoor een stijging van de woonlasten in het nieuwe systeem geen rechtens relevante factor is. De man heeft ook niet dan wel onvoldoende gesteld, dat in afwijking van de forfaitaire wooncomponent in het onderhavige geval rekening dient te worden gehouden met zijn daadwerkelijke woonlasten en heeft evenmin een beroep gedaan op de aanvaardbaarheidstoets. De wijziging van de woonlasten levert daarmee ook in dit opzicht geen relevante wijziging van omstandigheden op.

Wel leveren de wijzigingen in de zogenaamde kindregelingen een wijziging van omstandigheden op die een nieuwe beoordeling van de onderhoudsverplichting van de man rechtvaardigt. Het hof gaat vervolgens over tot herbeoordeling en komt uiteindelijk tot een lager te betalen bedrag aan kinderalimentatie ten behoeve van de vier kinderen van partijen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-02-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:773

Zaaknummer: 200.170.791

RECHTSPRAAK

De man verzoekt om nihilstelling van de kinderalimentatie over de periode dat hij op grond van voorlopige voorzieningen kinderalimentatie moest betalen. In feite verzoekt de man over die periode een herbeoordeling, terwijl tegen deze beslissing geen hoger beroep openstaat. Verzoek om nihilstelling afgewezen.

De man verzoekt in incidenteel hoger beroep om nihilstelling van de kinderalimentatie over de periode waarin hij op grond van voorlopige voorzieningen kinderalimentatie moest betalen. Volgens de man heeft de vrouw getalmd met de medewerking aan de inschrijving van de echtscheidingsbeschikking. Hierdoor heeft de periode dat de man kinderalimentatie moest betalen op grond van de beschikking voorlopige voorziening langer geduurd dan nodig, terwijl de vrouw wist dat de man in die periode geen draagkracht had. Daarmee heeft de vrouw jegens de man gehandeld in strijd met de redelijkheid en billijkheid, aldus de man.

Het hof overweegt dat de periode ten aanzien waarvan de man om nihilstelling verzoekt vóór de inschrijvingsdatum van de echtscheidingsbeschikking ligt. Gedurende die periode diende de man op grond van de beschikking voorlopige voorziening kinderalimentatie te betalen. Tegen een zodanige voorziening staan geen hogere voorzieningen open, behoudens cassatie in het belang der wet (artikel 824 lid 1 Rv). In feite verzoekt de man om een herbeoordeling van deze periode, terwijl tegen deze (voorlopige voorzienings)beslissing geen hoger beroep openstaat. Het hof ziet geen reden om de ingangsdatum te bepalen op een eerdere datum dan de door de vrouw verzochte ingangsdatum, mede ook gelet op de behoedzaamheid en ingrijpende gevolgen die dat voor de vrouw kan hebben met betrekking tot een eventuele terugbetalingsverplichting. Het hof is van oordeel dat het enkele feit dat de inschrijving van de echtscheidingsbeschikking niet onverwijld na het geven van die beschikking heeft plaatsgehad niet maakt dat de vrouw daardoor jegens de man in strijd met de redelijkheid en billijkheid heeft gehandeld, ook niet als de vrouw wist – zoals de man stelt – dat de man in die periode geen draagkracht had. Het staat de vrouw vrij zich op de echtscheidingsbeschikking te beraden alvorens mee te werken aan inschrijving daarvan. Een en ander leidt tot de conclusie van het hof dat het verzoek van de man om nihilstelling wordt afgewezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-02-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:645

Zaaknummer: 200.163.634